

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
adresa pro doručování X

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022,
č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Městského úřadu Podbořany, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 1. 2022, č. j. X

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 12 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.
3. Žalobce namítal, že žalovaný nevypořádal argumentaci uvedenou v odvolání, zčásti ji ignoroval. Žalobce citoval obsah odvolání a uvedl, že na této argumentaci setrvává. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce nekonkretizoval, s jakou argumentací se žalovaný nevypořádal. Vyjádřil přesvědčení, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, rozhodnutí dostatečně odůvodnil, rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani nezákonné. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl, náhradu nákladů řízení nežádal.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
6. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že řídil motorové vozidlo, ačkoli nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění.
7. Podle § 68 odst. 3 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
8. Citované ustanovení zakládá správním orgánům povinnost vydané rozhodnutí řádně odůvodnit. Nedostatky odůvodnění mohou způsobit až nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jaké skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, na základě jakých důkazů tak učinil, jak se vypořádal s námitkami a návrhy účastníka řízení, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, podle kterých právních norem rozhodoval a proč. Rozhodnutí odvolacího orgánu se považuje za nepřezkoumatelné také tehdy, jestliže z něj není zřejmé, jak se vypořádal s odvolacími

námitkami účastníka řízení [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, rozsudky dostupné na www.nssoud.cz].

9. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, k níž by musel soud ostatně přihlédnout z úřední povinnosti, je třeba zrekapitulovat tyto podstatné skutečnosti vyplývající ze správního spisu předloženého žalovaným:
10. Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2022 byl žalobce uznán vinným ze shora uvedeného přestupku. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce byl jako pachatel přestupku ztotožněn na místě silniční kontroly podle občanského průkazu, lustrací bylo zjištěno, že není držitelem řidičského oprávnění z důvodu jeho blokace. Ztotožnění žalobce jako řidiče motorového vozidla vyplynulo ze svědeckých výpovědí silniční kontrolu provádějících policistů. K době, kdy žalobce nebyl držitel příslušného řidičského oprávnění, správní orgán I. stupně odkázal na výpis z evidenční karty řidiče a vyjádření Městského úřadu Žatec. Bylo konstatováno naplnění formálních znaků přestupku, po vyhodnocení provedeného dokazování. Rozhodnutí obsahovalo odkaz na § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Správní orgán I. stupně jednání žalobce považoval za závažné porušení zákona, došlo k porušení významného zájmu společnosti vztahujícímu se k osobě řidiče motorového vozidla.
11. V odvolání žalobce namítal, že správní orgán byl nade všechny pochybnosti povinen postavit na jisto, že přestupku se dopustil žalobce. Další odvolací argumentace se týkala naplnění materiálních znaků přestupku. Dle žalobce v jeho případě došlo k naplnění zvláštních okolností případu, neboť svým jednáním neohrožoval účastníky silničního provozu.
12. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z podkladů ve správním spise vyplývá, že žalobce nebyl v době přestupku držitelem příslušného řidičského oprávnění, není pochyb o tom, že věděl o pravomocně uloženém zákazu řízení všech motorových vozidel. Ve výrokové části rozhodnutí byl zcela dostatečně a správně označen. Podle žalovaného neexistuje rozumná pochybnost o tom, že vozidlo řídil žalobce, kterého policisté ztotožnili podle občanského a řidičského průkazu, žalobce znali. Námitku, že nebylo prokázáno a zargumentováno naplnění materiálního aspektu přestupku, žalovaný neshledal důvodnou. Podle žalovaného správní orgán I. stupně se materiální stránkou přestupku zabýval dostatečně a konkrétně ve vztahu k projednávanému případu a k osobě žalobce. K odkazu na rozsudek na NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, žalovaný uvedl, že není přiléhavý, neboť se jednalo o jiný přestupek a přestupkové jednání, kdy NSS uzavřel, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy na výjezdu z obce a pouhé 2 km/h mělo vést správní orgán k zaměření se na materiální stránku přestupku. K výtce, že správní orgán I. stupně měl vzít v potaz okolnosti přestupku v kontextu toho, že nevznikl žádný následek přestupkového jednání, míru zavinění a případnou pohnutku, žalovaný podotknul, že pokud by došlo k dopravní nehodě nebo byl přímo ohrožen účastník provozu na pozemních komunikacích, jednalo by se o další přestupek. Skutečnost, že nedošlo k dopravní nehodě a k přímému ohrožení jiného účastníka provozu na pozemních komunikacích, není důvodem, pro který by řízení motorového vozidla nebylo společensky škodlivým protiprávním jednáním. Žalobce pozbyl řidičské oprávnění v důsledku spáchání významně společenské závažného přestupku a nebyl držitelem

řidičského oprávnění, tedy nesplňoval zákonné podmínky zdravotní, odborné a psychické způsobilosti k řízení motorových vozidel. Materiální stránkou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu se zabýval NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 189/2017-40, jehož část žalovaný citoval. Žalovaný odmítl, že by žalobce svým jednáním nenarušil veřejný zájem, kterým je zájem společnosti na tom, aby na pozemních komunikacích motorová vozidla řídily pouze takové osoby, které jsou k tomu v době řízení motorového vozidla řádně a platně způsobilé.

13. Ze shora citovaného vyplývá, že žalovaný se s podstatou uplatněné odvolací argumentace vypořádal řádně a dostatečně. Z odůvodnění vyplývá, na základě jakých skutečností měly správní orgány prokázáno, že přestupku se dopustil žalobce. Žalovaný podrobně reagoval zejména na výhrady žalobce, které směřovaly do naplnění materiální stránky přestupku a které tvořily podstatnou část odvolání. Žalobce nekonkretizoval, v jakém směru má reakci žalovaného na uplatněné odvolací důvody za neúplnou či věcně nesprávnou.
14. Soud dodává, že řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, a není povinností soudu znovu se zabývat všemi aspekty žalobcova případu, ale jeho úkolem je podrobit napadené rozhodnutí správního orgánu přezkumu v rozsahu uplatněných žalobních námitek.
15. Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, žalovaný v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu rozhodnutí řádně odůvodnil, s odvolacími námitkami žalobce se vypořádal dostatečným způsobem. Žalobci nic nebránilo, aby s argumentací v napadeném rozhodnutí věcně polemizoval, což neučinil. Pokud žalobce obecně setrvává na své argumentaci v odvolání, soud konstatuje, že zcela souhlasí s důvody uvedenými v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí, pokud jde o náležitosti rozhodnutí, ztotožnění žalobce, prokázání přestupkového jednání žalobci a naplnění materiální stránky spáchaného přestupku. Není třeba, aby tyto důvody soud znovu opakoval. Lze zdůraznit, že v průběhu celého správního řízení ani v žalobě žalobce neuvedl nic konkrétního, co by zpochybňovalo jeho vinu, nepopsal žádné zvláštní okolnosti případu hodné zřetele, které by mohly škodlivost řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění ospravedlnit.
16. Soud tedy žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O žalobě rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalovaného.
17. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
18. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 29. srpen 2022

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
samosoudkyně